

Sygn. akt: I 1 C 2590/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: protokolant Aleksandra Miksza

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2019 r. w Gdyni

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko A. D. (1)

o zapłatę

I oddala powództwo w całości;

II kosztami postępowania w kwocie 947,00 złotych, w tym 900,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

W pozwie skierowanym przeciwko A. D. (2) ,powód, (...) w K. , domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 1261,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20.9.2018r do dnia zapłaty, a nadto obciążenia pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki pieniężnej , zawartej w formie pisemnej, w dniu 25 .10. 2016 r, a zawartej na 62 tygodni. Na mocy tej umowy powód zobowiązał się udzielić pozwanej pożyczki pieniężnej w kwocie 700 zł, a pozwany zobowiązał się zwrócić pożyczkę zgodnie z harmonogramem spłat określonym umową wraz z odsetkami umownymi w wysokości 61, 48 zł i prowizją 175 zł. Powód wskazał też, że zadłużenie pozwanego z tytułu umowy pożyczki na dzień wniesienia pozwu wynosi 1261,14 zł oraz podał, że na kwotę tę składają się następujące należności: kwota 854, 48 zł stanowiąca sumę niespłaconych rat kapitałowych z harmonogramu spłaty do umowy pożyczki; kwota 35,35 zł stanowiąca skapitalizowaną sumę odsetek umownych naliczonych od kwoty nabytej przez powoda, kwota 234, 18 z tytułu kosztów windykacji, 137, 13 zł odsetek umownych i karnych naliczonych przez zbywcę wierzytelności do dnia 1.3.2018r. Powód wskazał też, że pożyczka powinna być spłacana w cotygodniowych ratach i że umowa pożyczki została rozwiązana przez pożyczkodawcę, z uwagi na opóźnienie w spłacie zadłużenia z umowy . Powód wskazał, że podejmował próby mediacji z pozwaną poprzez wezwanie pozwanej (listownie oraz elektronicznie) do dobrowolnej spłaty zadłużenia, lecz pozwana zadłużenia nie spłaciła. Powód wyjaśnił także, iż domaga się od pozwanej zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, stosownie do treści art. 481 § 2 kpc.

(pozw, k. 4-6)

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Pozwany nie stawił się na rozprawę i nie wdał się w spór.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 października 2016 r. doszło do zawarcia pomiędzy, T. (...) Spółką zoo w W. jako pożyczkodawcą, a pozwanym, A. D. (2) , jako klientem umowy pożyczki. W umowie ustalono, że kwota pożyczki wynosi 875 zł – do wypłaty 700 zł oraz, że umowa obowiązuje przez okres od dnia jej zawarcia do dnia przewidzianego w harmonogramie spłatę ostatniej raty tj. przez 62 tygodnie.

W treści umowy wskazano, że pozwany zobowiązany jest zwrócić kwotę pożyczki poprzez wpłatę rat kapitałowych i odsetek, powiększonych o odsetki 61, 48 zł za cały czas trwania umowy oraz koszty dodatkowe za pakiet przyjazny klientowi 250, 32 zł, w terminach płatności określonych zgodnie z umową i zgodnie z harmonogramem.

W umowie wskazano też, że roczna stopa oprocentowania jest stała i wynosi 10 % .

Według harmonogramu spłaty pożyczki zwartego w treści umowy raty wynoszą po 19,14 zł tygodniowo i obejmują wskazane wyżej składniki umowy pożyczki.

W par. VI regulaminu pożyczek będącym załącznikiem nr 1 do umowy ustalono, że w przypadku opóźnienia klienta w spłacie co najmniej dwóch rat pożyczki pożyczkodawca jest uprawniony do wypowiedzenia umowy za 30-o dniowym okresem wypowiedzenia po uprzednim wezwaniu do zapłaty zgodnie ze wskazaną w umowie kolejnością, a także naliczania odsetek za opóźnienie.

Zaś z umowy wynika, że regulamin udzielania pożyczek gotówkowych , harmonogram spłat, rejestr spłat , poręczenie, weksel są integralną częścią umowy przekazaną wraz z egzemplarzem umowy klientowi.

Wpłaty dokonywane przez dłużnika , wg, treści par VI ust. 7 regulaminu są zaliczanie w pierwszej kolejności na poczet kwoty wskazanej jako koszty sądowe i egzekucyjne- o ile występują- potem zaś na poczet : za obsługę w domu, odsetki umowne, rata, odsetki za opóźnienie.

dowód: umowa pożyczki - k. 20v, regulamin- k. 21-21v;

W dniu 13.4.2018r (...) z siedzibą w K. nabył wierzytelności od T. (...) spółki zoo w W. przeciwko A. D. (2) , ale tylko w wysokości 854, 48 zł. Brak czytelnej umowy cesji uniemożliwia ustalenie , jaki uprawnienia oprócz należności głównej nabył powód.

dowód: umowa cesji, k. 9-10v,

W zawiązku z ustaleniem przez powoda braku uregulowania zadłużenia powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty w wysokości 1240,07 zł, wskazując, że nie dokonano spłaty kwoty 854, 48 zł kapitału i 385, 59 zł odsetek naliczonych do dnia 13.6.2018r

dowód: wezwanie do zapłaty , k. 7;

Sąd zważył, co następuje:

Pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew, ani w inny sposób nie zajął stanowiska w sprawie. Zaszły więc warunki z art. 339 § 1 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego w stosunku do pozwanego. Jednocześnie § 2 tego przepisu wskazuje, iż w takim przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 70940.

W myśl ogólnych zasad na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, zaś na pozwanym obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jego wnioski o oddalenie powództwa/ por. art. 6 kc :”Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.”/.

W niniejszej sprawie powód dochodzący zapłaty wskazanej w pozwie kwoty powinien był wykazać zasadność obciążenia pozwaną żadaną kwotą, charakter umowy jaka łączyła strony oraz jakie świadczenia w ramach tej umowy powinien pozwany ponosić na rzecz poprzednika prawnego powoda. Zdaniem Sądu to powód jako profesjonalista, od którego wymaga się staranności w wyższym stopniu, powinien ponosić wszelkie konsekwencje związane ze swoją niedokładnością, zaniechaniem i niekonsekwencją. Mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniechania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Mając na uwadze powyższe należy wskazać, iż faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinien w zasadzie dowieść powód. Nawet brak zajęcia stanowiska przez pozwanego nie zwalnia powoda od wykazania sądowi, iż żądanie sformułowane w pozwie istnieje.

Ustalając stan faktyczny, jako wiarygodne, Sąd ocenił przedłożone przez powoda dokumenty prywatne, albowiem ich autentyczność i prawdziwość - w przeciwieństwie do ustalenia skutków z nich wynikających - nie budziła wątpliwości Sądu. W szczególności za wykazany Sąd uznał fakt zawarcia umowy pożyczki, warunki tej umowy, braku spłaty całości, wysłania przez powoda do pozwanej przez powoda pisma zawierającego wezwanie do zapłaty pożyczki. Wszystkie te pisma zostały przez powoda przedłożone wraz odpisami potwierdzeń ich nadań poświadczonymi za zgodność z oryginałem przez reprezentującego powoda radcę prawnego, którego poświadczenie ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 §3 kpc). Pozwana nie obaliła zaś domniemania wynikającego z charakteru tego poświadczenia, iż powód rzeczywiście w tych dniach wysłał do pozwanej opisaną wyżej pismo, na jej aktualny (obecnie i wówczas) adres zamieszkania.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Art. 509.kc stanowi, że :” § 1. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.”, art. 511.:” Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.”, art. 516.:” Zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje.” regulują prawa i obowiązki stron umowy cesji oraz wierzyciela i dłużnika. Każdy, kto powołuje się na fakt nabycia długu winien wykazać dokumentem ten fakt.

Powód wykazał nabycie swojego roszczenia wobec pozwanego co do roszczenia głównego, jednakże brak udowodnienia, że wskazana w pozwie kwota jest należna, nie załączył do pozwu załącznika do umowy cesji, z którego by wynikało, że wynosi ta wierzytelność przeciwko pozwanej 1261, 14 zł i co składa się na tę kwotę .

Analizując treść umowy pożyczki, Sąd uznał, że ustalenia stron w zakresie należności takich jak kwota pożyczki, odsetki umowne, odsetki karne, opłaty windykacyjne, co do zasady, znajdowały oparcie w przepisach kodeksu cywilnego regulującego umowę pożyczki i świadczenia uboczne w postaci odsetek za opóźnienie (art. 720-724 kc i art. 481 §1 i 2 kc) oraz postanowieniach umowy, podlegającej szczególnemu reżimowi określonymu w ustawie z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. 2011, nr 126, poz. 715, ze zm). Przepis art. 720 kc stanowi bowiem, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości; zaś przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w szczególności art. 3 ust. 1 określa, że przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie

większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, a także art. 3 ust. 2 pkt 1 określający, że za umowę o kredyt konsumencki uważa się również umowę pożyczki.

W świetle tych regulacji, w ocenie Sądu, powództwo w części obejmującej niespłaconą przez pozwanego część kapitału pożyczki oraz odsetek umownych od tego kapitału naliczonego pozostawałoby w pełni zasadne. W tym celu przedstawił on bowiem podpisaną przez pozwanego umowę pożyczki.

Z braku jednak dowodu w zakresie uprawnienia powoda do naliczania i sposobu wyliczenia kosztów windykacji, a także odsetek po nabyciu wierzytelności - powództwo pozostawało nieudowodnione.

Powód nie wykazał w żaden sposób, bo nie załączył czytelnego egzemplarza umowy cesji-, jaką kwotę długu kupił, a także , co na nią się składa i jak zostało naliczone. Nie wykazał też jak wyliczył kwotę 234, 18 zł kosztów windykacji. Nadto nie podał ile pozwany wpłacił tytułem spłaty pożyczki, a spłaty do pewnego momentu następowały, skoro kapitał wynosi na dzień wniesienia pozwu 854, 48 zł.

Mając powyższe na uwadze, wobec nieudowodnienia w/w elementów żądania pozwu i niemożności ustalenia ile wynosi dług pozwanego- Sąd w pkt. I wyroku oddalił powództwo.

Fakt przegrania przez powoda procesu znalazł swoje odzwierciedlenie w treści rozstrzygnięcia o kosztach procesu zawartego w punkcie II wyroku. Pozwany został bowiem uznany za wygrywającego spór. Na koszty procesu składały się koszty poniesione wyłącznie przez stronę powodową w postaci: uiszczonej opłaty sądowej w kwocie 30 zł, wynagrodzenia z tytułu kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej przez występującego w sprawie radcę prawnego, które to wynagrodzenie zostało ustalone w wysokości pojedynczej stawki minimalnej przewidzianej w przewidzianej w §2 pkt. 2 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych tj. w kwocie 900 zł, opłaty od pełnomocnictwa- 17 zł . Stosownie więc do przewidzianej w art. 98 i 108 kpc zasady rozliczania – powoda obciążają poniesione przez powoda koszty procesu w części przegranej tj. 100%, czyli 947 zł.